

Σκέφτομαι τό γυναικείο σου, αλλάκι πιά γόνιμο
κι άρμονικό από τήν κοιλιά τής Σκιᾶς,
άν κι ό Θάνατος βουλεύεται καί σταματάει
άπό τόν ἴδιο τό Θεό.

Ω Συνείδηση,
σκέφτομαι, νάί, τό ελεύθερο κτήνος
πού άπολαμβάνει όπου θέλει, όπου μπορεί.

Ω μελένιο σκάνδαλο τῶν δειλινῶν.

Ω ό άφωνος πάταγος.

Σογατάπ/σονωφά!

(«Τρίλιε», 1922, σελ. 26, έκδοση Λοσάδα).

XVIII

Ω, οί τέσσερις τοῖχοι τοῦ κελλιοῦ.
Άχ οί τέσσερες τοῖχοι άσπρονδεροί
πού δίχως γιατρεία δίνουν τό ἴδιο σύνολο.

Κοίτασμα νεύρων, κακός προμαχώνας,
άπό τίς τέσσερες γωνίες πώς ξεριζώνει
τίς καθημερινές σιδεροδέσμιες άκρες.

Έρωτευμένη κλειδαριά άμέτρητων κλειδιῶν,
άν βρισκόσουν ἐδῶ, άν ἔβλεπες μέχρι
ποιά ὦρα είναι τέσσερες ἐτούτ' οί τοῖχοι.
Έναντίον τους θά εἶμαστε μαζί σου, οί δύο μας,
περισσότερο δύο άπό ποτέ. Κι οὔτε θά κλαῖς,
μίλησε, ἔλευθερώτρια!

Α, οί τοῖχοι τοῦ κελιοῦ.
Από δαύτους μέ πικραίνει στό μεταξύ πιά πολύ
οί δύο φαρδεῖς πού μοιάζουν ἐτούτη τή νύχτα
μέ μανάδες κάπως, πού κιάλας νεκρές,
όδηγούν άπό ὕδραγγουρῶδες κατηφοριές
ένα παιδί ή καθεμιά άπό τό χέρι.

Καί μόνος ἐγώ παραμένω
μέ τή δεξιά, πού κάνει δύο χέρια,
ὑψωμένη, σέ αναζήτηση τοῦ τρίτου βραχίονα
πού πρέπει νά κηδεμονεύσει, μεταξύ τοῦ «ποῦ» καί τοῦ «πότε» μου,
αὐτή τήν άνάπηρη ἐνηλικίωση σέ άντρα.

(«Τρίλιε», 1922, σελ. 31-32, έκδ. Λοσάδα).

